

Sygn. akt IV Ka 280/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSA Andrzej Szawel (spr.)

Sędziowie SO Krzysztof Gąsior

SO Tomasz Ignaczak

Protokolant Dagmara Szczepanik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Roberta Wiznera

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2014 roku

sprawy **K. P.**

oskarżonego z art.263§2 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Radomsku

z dnia 30 stycznia 2014 roku sygn. akt VI K 585/13

na podstawie art.437§1 kpk, art.636§1 kpk, art.8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami)

- **utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;**
- zasądza od oskarżonego 260 (dwieście sześćdziesiąt) złotych opłaty za drugą instancję oraz 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IV Ka 280/14

UZASADNIENIE

K. P. został oskarżony o to, że w bliżej nieustalonym okresie czasu do dnia 26 lutego 2013 roku w S., gmina R., posiadał bez wymaganego zezwolenia amunicję do broni palnej w ilości 11 sztuk naboju różnego kalibru, **tj. o czyn z art. 263 § 2 kk.**

Sąd Rejonowy w Radomsku wyrokiem z dnia 30 stycznia 2014 roku w sprawie VI K 585/13 uznał oskarżonego K. P. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i na podstawie art. 263 § 2 kk wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

- na podstawie art. 69 § 1 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat;

- na podstawie art. 71 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę grzywny w ilości 80 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych;

- na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył okres zatrzymania w sprawie od dnia 26 do dnia 27 lutego 2013 roku, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny;

- zasądził od oskarżonego 260 złotych tytułem opłaty oraz 619,57 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu.

Wyrok został zaskarżony przez obrońcę oskarżonego w całości.

Apelacja wywiedziona została z podstawy prawnej art. 438 pkt 2 i 3 kpk i zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi :

1. obrazę przepisów postępowania – art 4 kpk, art. 5 kpk i art. 7 kpk – polegającą na :

- oparciu istotnych ustaleń faktycznych wyłącznie na dowodach obciążających przy całkowitym pominięciu dowodów przeciwnych,

- odmówieniu wiary zeznaniom świadka F. P., które sąd ocenił jako zmienne, chwiejne i niespójne, na podstawie różnic między pierwszymi zeznaniami a późniejszymi zeznaniami tego świadka, w sytuacji gdy pierwsze zeznania tego świadka zostały odebrane z rażącym naruszeniem art. 182 kpk,

- odmówieniu wiary wyjaśnieniom oskarżonego, w sytuacji, gdy znajdują one pełne potwierdzenie w drugich i następnych zeznaniach jego żony F. P. wskazujących na brak wiedzy oskarżonego dotyczącej przedmiotowej amunicji oraz możliwości podrzucenia tej amunicji z zemsty przez osoby zajmujące się kłusownictwem związane z rodziną świadka A. F.,

- przyjęciu sprawstwa oskarżonego wyłącznie na podstawie faktu ujawnienia na terenie posesji małżonków P. przedmiotowej amunicji,

- bezkrytycznym daniu wiary świadkowi A. F., że nie podrzucił, amunicji na posesję małżonków P., w sytuacji gdy budzi to uzasadnione wątpliwości, gdyż jest on skłócony z rodziną P.z powodu jego skazania za kłusownictwo, o czym zawiadomiła organy ścigania F. P.i w sytuacji, gdy brat tego świadka, według wiedzy oskarżonego był także skazany za nielegalne posiadanie broni oraz kłusownictwo,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który mógł mieć wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu oskarżonego za winnego popełnienia przypisanego mu w tym wyroku czynu, mimo, iż nie pozwala na to zebrany w sprawie materiał dowodowy.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Analiza dowodów przeprowadzonych przez Sąd Rejonowy oraz pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku, że Sąd pierwszej instancji w sposób wnikliwy i wszechstronny rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, a na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne. Wbrew argumentom obrońcy wymowa tych dowodów, w oparciu o które ustalono, iż oskarżony posiadał bez wymaganego zezwolenia amunicję do broni palnej, nie pozwalała na uznanie, iż istnieją jakiegokolwiek wątpliwości co do tego faktu.

Sąd pierwszej instancji zasadnie przyjął za miarodajne dla poczynionych ustaleń zeznania funkcjonariuszy Policji w osobach T. P., A. B., A. K. oraz E. W., którzy dokonywali czynności operacyjnych w miejscu zamieszkania oskarżonego. Świadczenie ci z racji pełnienia swoich funkcji nie mieli interesu w tym, aby zeznawać fałszywie. Będąc osobami obcymi dla obwinionego nie mieli też powodu, aby zeznawać na korzyść bądź na niekorzyść oskarżonego. W sposób spójny i rzeczowy opisali przebieg czynności służbowych jakich dokonywali w miejscu zamieszkania oskarżonego. Stąd też ocena zeznań tych świadków została dokonana przez Sąd orzekający w sposób prawidłowy.

Zasadnie Sąd Rejonowy uznał, że zeznania świadka F. P. – żony oskarżonego, wskazujące na fakt podrzucenia rodzinie oskarżonego znalezionej przez funkcjonariuszy Policji amunicji przez osoby nieżyczliwe, są niewiarygodne. Świadek podczas pierwszego przesłuchania stwierdziła, że nie wie nic na temat znalezionej amunicji, po czym będąc przesłuchiwaną po raz drugi, podała, że amunicję tę znalazła przed bramą swojej posesji, którą to po jej zebraniu chowała w szafie pancernej należącej do oskarżonego, szufladzie segmentu – bez jego wiedzy. Zaistniałe rozbieżności w depozycjach świadka wskazują na to, iż zeznania ewidentnie były dostosowywane do stanu sprawy i przyjętej przez oskarżonego linii obrony.

Przeciwko wersji podrzucenia amunicji przemawiają relacje świadka J. P. – syna oskarżonego. Świadek konsekwentnie od samego początku podawał, że nie wie skąd pochodzi znaleziona przez funkcjonariuszy Policji amunicja. Ostrożnie wypowiadał się na temat ewentualnego jej podrzucenia przez skonfliktowanego z jego rodziną A. F.. Przyznał, że nie miała miejsca sytuacja, w której ww. osobiście groził jego rodzinie. Jedynie o tym, że takowe groźby były wypowiedane przez A. F. dowiedział się w zaufaniu od pewnej osoby.

W odniesieniu do zarzutu obrazy art. 182 kpk zauważyć należy, iż w dacie przesłuchania F. P. jej mąż K. P. nie miał statusu osoby podejrzanej, dlatego też została pouczona o treści „art. 183 kpk”, zeznania złożyła.

Reasumując, w niniejszej sprawie zostało w sposób jednoznaczny i pewny ustalone, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu. Dokonana przez Sąd pierwszej instancji ocena dowodów w żadnym razie nie jest dowolna. Ocenione – zgodnie z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego - dowody mają jednoznacznie obciążającą wymowę i świadczą o sprawstwie i winie oskarżonego.

Sąd Okręgowy nie podzielając zarzutów zawartych w apelacji, zaskarżony wyrok jako prawidłowy i słuszny utrzymał w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy oparł na przepisach wskazanych w części dyspozytywnej wyroku.